

Rolnummer 4964
Arrest nr. 79/2011 van 18 mei 2011

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vraag over artikel 71 van de wet van 26 april 2002 houdende de essentiële elementen van het statuut van de personeelsleden van de politiediensten en houdende diverse andere bepalingen met betrekking tot de politiediensten, gesteld door de Raad van State.

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit de voorzitters R. Henneuse en M. Bossuyt, en de rechters L. Lavrysen, J.-P. Snappe, J.-P. Moerman, J. Spreutels en T. Merckx-Van Goey, bijgestaan door de griffier P.-Y. Dutilleux, onder voorzitterschap van voorzitter R. Henneuse,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. *Onderwerp van de prejudiciële vraag en rechtspleging*

Bij arrest nr. 204.707 van 3 juni 2010 in zake Marcel Staelen tegen de Belgische Staat, waarvan de expeditie ter griffie van het Hof is ingekomen op 17 juni 2010, heeft de Raad van State de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Schendt artikel 71 van de wet van 26 april 2002 houdende de essentiële elementen van het statuut van de personeelsleden van de politiediensten en houdende diverse andere bepalingen met betrekking tot de politiediensten de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in zoverre het de hernieuwing verbiedt van het mandaat van een personeelslid dat de zware straf van de inhouding van wedde heeft ondergaan terwijl die straf, krachtens artikel 79 van dezelfde wet, niet de mogelijkheid met zich meebrengt om het mandaat voortijdig te beëindigen en terwijl, in geval van een strengere zware straf, slechts tot de voortijdige beëindiging van het mandaat kan worden besloten door toedoen van de politieraad ? ».

Memories en memories van antwoord zijn ingediend door :

- Marcel Staelen, wonende te 7110 La Louvière, rue Duriaux 1;
- de Ministerraad.

Op de openbare terechtzitting van 23 maart 2011 :

- zijn verschenen :

. Mr. J. Sautois *loco* Mr. M. Uyttendaele, advocaten bij de balie te Brussel, voor Marcel Staelen;

. Mr. G. Pijcke, advocaat bij de balie te Brussel, tevens *loco* Mr. M. Mahieu, advocaat bij het Hof van Cassatie, voor de Ministerraad;

- hebben de rechters-verslaggevers J.-P. Moerman en L. Lavrysen verslag uitgebracht;
- zijn de voornoemde advocaten gehoord;
- is de zaak in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. *De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschil*

Marcel Staelen wordt bij een koninklijk besluit van 7 december 2001 voor een periode van vijf jaar aangewezen als korpchef van de lokale politie van de politiezone Borinage.

Op 8 juni 2006 legt de minister van Binnenlandse Zaken hem de tuchtstraf op van de inhouding van wedde van 10 pct. gedurende twee maanden. Op 7 augustus 2006 stelt Marcel Staelen een beroep tot nietigverklaring in tegen die beslissing.

Op 26 januari 2006 verzoekt Marcel Staelen om de hernieuwing van zijn mandaat van korpschef, waarvan de politieraad akte neemt tijdens zijn vergadering van 15 februari 2006. Aangezien aan dat verzoek geen enkel gevolg werd gegeven, zette Marcel Staelen de uitoefening van zijn mandaat na de voorziene termijn van vijf jaar voort.

Bij koninklijk besluit van 14 april 2009 wordt Marcel Staelen benoemd in de graad van hoofdcommissaris van politie met ingang van 22 december 2004 terwijl een einde wordt gemaakt aan zijn mandaat van korpschef van de politiezone Boraine omdat hij niet voldoet aan de voorwaarden voor de hernieuwing ervan. De voorwaarde waaraan te dezen niet is voldaan, heeft betrekking op de nog niet uitgewiste zware tuchtstraf die op 8 juni 2006 is opgelegd. Op 15 juni 2009 stelt Marcel Staelen een beroep tot gedeeltelijke nietigverklaring van het koninklijk besluit van 14 april 2009 in.

Ter staving van dat laatste beroep tot nietigverklaring doet Marcel Staelen met name gelden dat de wet van 26 april 2002 « houdende de essentiële elementen van het statuut van de personeelsleden van de politiediensten en houdende diverse andere bepalingen met betrekking tot de politiediensten » een discriminatie instelt onder diegenen die het voorwerp uitmaken van een zware tuchtstraf naargelang hun mandaat lopende is of zij om de hernieuwing ervan verzoeken en vordert hij dat in dat verband aan het Hof een vraag wordt gesteld.

De Raad van State beslist dan ook de voormelde prejudiciële vraag te stellen.

III. *In rechte*

- A -

Standpunt van de Ministerraad

A.1. In hoofdorde is de Ministerraad van mening dat de prejudiciële vraag geen antwoord behoeft.

Enerzijds, heeft de omstandigheid dat de tuchtstraf van de inhouding van wedde de overheid niet toelaat het mandaat van de ambtenaar aan wie een dergelijke straf wordt opgelegd voortijdig te beëindigen, niets te maken met de in het geding zijnde bepaling, maar vindt zij haar oorsprong in artikel 79 van de in het geding zijnde wet. De prejudiciële vraag beoogt dus een bepaling die niet ten grondslag ligt aan de eventuele discriminatie.

Anderzijds, is de ontstentenis van een zware tuchtstraf als voorwaarde voor een hernieuwing van toepassing op alle mandaathouders, zodat niet blijkt welke de categorieën van personen zijn die het voorwerp zouden uitmaken van een verschil in behandeling dat in strijd is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. Voor het overige heeft de Raad van State beslist dat er geen reden was om aan het Hof een vraag te stellen over de grondwettigheid van artikel 71 van de in het geding zijnde wet, in zoverre het bepaalt dat elke zware tuchtstraf de hernieuwing van het mandaat in de weg staat.

A.2.1. In ondergeschikte orde is de Ministerraad van mening dat er, naar gelang van de tuchtstraf die hen is opgelegd, weliswaar een verschil in behandeling bestaat onder de mandaathouders binnen de federale en de lokale politie, maar dat dat verschil redelijk verantwoord is.

In de regel komt het de wetgever toe de ernst te bepalen van de straffen die kunnen worden uitgesproken in geval van tuchtrechtelijke overtreding of tekortkoming. Te dezen berust het verschil in behandeling dat uit die keuze voortvloeit op een objectief criterium, namelijk de aard van de tuchtstraf.

Het is overigens redelijk verantwoord erin te voorzien dat aan de zwaarste tuchtstraffen zwaardere gevolgen worden verbonden, met name de voortijdige beëindiging van het mandaat, dan aan de minder zware tuchtstraffen, zoals de inhouding van wedde.

Bovendien past het in het geding zijnde verschil in behandeling in de logica van de lijst van de tuchtstraffen die aan de personeelsleden van de politie kunnen worden opgelegd. Artikel 11 van de wet van 13 mei 1999 houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten verbiedt immers « extra geldelijke gevolgen op te leggen » naast de straf van de inhouding van wedde. Een dergelijk verbod bestaat niet voor de andere tuchtstraffen. De voortijdige beëindiging van het mandaat heeft echter onbetwistbaar geldelijke gevolgen

vermits de mandaathouder de weddebijslag verliest die verschuldigd is voor de uitoefening van het mandaat. Omgekeerd kan de niet-hernieuwing van het mandaat niet in die zin worden begrepen dat zij extra geldelijke gevolgen met zich meebrengt, vermits het recht op de weddebijslag per definitie niet langer bestaat bij het einde van het vorige mandaat.

A.2.2. De ontstentenis van elke zware tuchtstraf als voorwaarde voor de hernieuwing is eveneens gegrond op een objectief criterium (de aard van de straf) en is redelijk verantwoord. De wetgever vermocht immers ervan uit te gaan dat de hernieuwing van het mandaat aan dezelfde voorwaarden moest voldoen als die welke voor de eerste aanwijzing zijn gesteld. De ontstentenis van een nog niet uitgewiste zware tuchtstraf is trouwens een voorwaarde die gewoonlijk wordt vereist in de loop van de loopbaan van de personeelsleden van de politiediensten.

De wetgever kan evenmin worden verweten de regeling voor de hernieuwing van een mandaat niet te hebben afgestemd op die voor de voortijdige beëindiging ervan. Beide regelingen zijn immers verschillend. Het is beslist erger een mandaat voortijdig te beëindigen dan het niet te hernieuwen.

A.2.3. Ten slotte is het redelijk verantwoord de beoordelingsbevoegdheid van de aanwijzende overheid te beperken tot het geval van de voortijdige beëindiging van het mandaat en haar niet uit te breiden tot het geval van de hernieuwing. In dat laatste geval gaat het immers erom te onderzoeken of de kandidaat voldoet aan de voorwaarden voor de hernieuwing en te bepalen of zijn aanvraag ontvankelijk is. Het is echter niet gebruikelijk de overheid die ermee belast is een aanwijzing te verrichten toe te laten te beoordelen of het opportuun is de voorwaarden van een dergelijke aanwijzing toe te passen. Daarentegen is de voortijdige beëindiging van het mandaat een gevolg dat komt bovenop de in artikel 79 van de in het geding zijnde wet bedoelde zware tuchtstraffen en is het verantwoord aan de aanwijzende overheid de bevoegdheid toe te kennen te beoordelen of zij moet optreden.

In elk geval beschikt de politieraad eveneens over een beoordelingsmarge bij de hernieuwing van het mandaat. Artikel 49 van de wet van 7 december 1998 tot organisatie van een geïntegreerde politiedienst, gestructureerd op twee niveaus, bepaalt immers dat de politieraad een met redenen omkleed negatief advies kan uitbrengen dat de aanvraag tot hernieuwing in de weg staat.

Standpunt van Marcel Staelen

A.3. De verzoeker voor de Raad van State is van mening dat de prejudiciële vraag ontvankelijk is.

In tegenstelling met wat de Ministerraad betoogt, wordt immers niet aangevoerd dat artikel 79 van de in het geding zijnde wet ongrondwettig zou zijn, zodat het volstrekt te begrijpen is dat de prejudiciële vraag niet naar die bepaling verwijst.

Uit de prejudiciële vraag blijkt bovendien duidelijk dat aan het Hof wordt gevraagd de situatie van de mandaathouders aan wie de zware tuchtstraf van de inhouding van wedde is opgelegd en aan wie, krachtens de wet, niet voortijdig hun mandaat kan worden ontnomen, te vergelijken met de situatie van de mandaathouders aan wie dezelfde tuchtstraf is opgelegd en aan wie het recht wordt ontnomen te verzoeken om de hernieuwing van hun mandaat.

A.4. De tuchtstraffen die van toepassing zijn op de personeelsleden van de politiediensten zijn verdeeld in twee categorieën. Er zijn, enerzijds, de lichte straffen, namelijk de waarschuwing en de blaam, en, anderzijds, de zware straffen zoals de inhouding van wedde, de schorsing bij tuchtmaatregel van ten hoogste drie maanden, de terugzetting in weddeschaal, het ontslag van ambtswege en de afzetting.

Te dezen wordt de verzoeker de mogelijkheid ontnomen de hernieuwing van zijn mandaat te verkrijgen, wegens artikel 71, eerste lid, 4°, van de voormelde wet van 26 april 2002. Uit het eerste lid, 5°, van dezelfde bepaling kan impliciet maar zeker worden afgeleid dat de wetgever van oordeel was dat de mandaathouder die het voorwerp heeft uitgemaakt van een zware straf, ongeacht welke, geen hernieuwing van zijn mandaat zou mogen genieten.

Een dergelijke bepaling is echter in tegenspraak met artikel 79 van dezelfde wet, dat voorziet in de loutere mogelijkheid het mandaat voortijdig te beëindigen en dat alleen wanneer de mandaathouder een zwaardere tuchtstraf oploopt dan de inhouding van wedde. Bovendien heeft de wetgever voor de uitvoering van dat

artikel 79 een beoordelingsmarge gelaten, waarvan de Koning gebruik heeft gemaakt teneinde te eisen dat de voortijdige beëindiging van het mandaat van korpschef slechts kan worden uitgesproken op verzoek van de politieraad (artikel 7.3.104 van het koninklijk besluit van 30 maart 2001 tot regeling van de rechtspositie van het personeel van de politiediensten).

Daaruit volgt allereerst dat het onmogelijk is het mandaat om tuchtrekenen voortijdig te beëindigen wanneer de tuchtstraf die tegen de mandaathouder is uitgesproken een inhouding van wedde is. Bovendien komt het voor de zwaardere tuchtstraffen aan de politieraad toe te beoordelen of het aangewezen is om de voortijdige beëindiging van het mandaat te vragen, met uitzondering van de straffen van het ontslag van ambtswege en de afzetting, die het per definitie onmogelijk maken het mandaat voort te zetten zodra ze zijn uitgesproken.

A.5. De wetgever heeft dus zeer verschillende juridische regelingen ingesteld naar gelang het erom gaat te beoordelen of een korpschef die een zware tuchtstraf heeft ondergaan de uitoefening van zijn mandaat kan voortzetten of de hernieuwing ervan kan verkrijgen. In het licht van dat verschil in behandeling dient een antwoord te worden gegeven op de door de Raad van State gestelde prejudiciële vraag.

A.6. Het kan moeilijk worden betwist dat de twee situaties vergelijkbaar zijn. Het gaat immers in beide gevallen om korpschefs die het voorwerp hebben uitgemaakt van een zware tuchtstraf en die de functie willen kunnen uitoefenen waarvoor zij een mandaat hebben gekregen.

A.7. Vervolgens moet men in dit stadium gissen naar de bedoelingen van de wetgever en aannemen dat hij wellicht twee onderscheiden doelstellingen heeft nagestreefd.

Door artikel 79 van de in het geding zijnde wet aan te nemen, lijkt hij te hebben willen vermijden dat, tegen het advies van de politieraad, een korpschef die een tuchtstraf heeft gekregen zijn mandaat moet opgeven zelfs al vervulde hij zijn functie efficiënt. Dat is de reden waarom een inhouding van wedde geen voortijdige beëindiging van het mandaat met zich kan meebrengen en dat die beëindiging bij een schorsing van ten hoogste drie maanden of een terugzetting in weddeschaal slechts mogelijk is op verzoek van de politieraad.

Door artikel 71 van de in het geding zijnde wet aan te nemen, lijkt de wetgever te hebben willen beletten dat een korpschef die het voorwerp heeft uitgemaakt van een zware tuchtstraf een hernieuwing van zijn mandaat kan verkrijgen, teneinde te waarborgen dat de functie slechts kan worden uitgeoefend door mandaathouders aan wie nooit iets ernstigs is verweten.

Vastgesteld dient te worden dat die twee doelstellingen contradictorisch, zo niet onverzoenbaar zijn. Het is dus moeilijk, zo niet onmogelijk, om ze als gewettigd te beschouwen aangezien zij naast elkaar bestaan.

A.8. Wat de inachtneming van het evenredigheidsbeginsel betreft, is het overigens moeilijk de redenen te begrijpen waarom de wetgever in het geval van de voortijdige beëindiging van een mandaat een onderscheid heeft gemaakt tussen de verschillende zware straffen en ze op dezelfde wijze heeft behandeld in het geval van de hernieuwing van een mandaat. De huidige regeling leidt immers, gelet op het recht op toegang tot de openbare betrekkingen, tot het klaarblijkelijk discriminerende gevolg dat de mandaathouder die de lichtste zware straf heeft ondergaan, door de wet beschermd is tegen de voortijdige beëindiging van zijn mandaat, maar dat hem daarentegen automatisch elke hernieuwing van zijn mandaat wordt ontzegd.

Men kan niet instemmen met het argument volgens hetwelk voor de hernieuwing van het mandaat dezelfde voorwaarden moeten gelden als die welke zijn gesteld voor de eerste aanwijzing voor het mandaat. De situatie van diegene die zich kandidaat stelt voor de uitoefening van een mandaat is immers niet identiek aan de situatie van diegene die om de hernieuwing ervan verzoekt. In het laatste geval is de aanstellende overheid immers nauwkeurig geïnformeerd over de bekwaamheden van de kandidaat voor de hernieuwing. Indien de wetgever van mening was dat het loutere feit dat men een zware tuchtstraf opgelegd kreeg de uitoefening van een functie van zonechef onmogelijk maakt, diende niet alleen van de afwezigheid van een dergelijke straf een voorwaarde voor de toegang tot het mandaat of de hernieuwing ervan te worden gemaakt, maar eveneens een voorwaarde voor de uitoefening van dat mandaat.

Het is evenmin redelijk het in het geding zijnde verschil in behandeling te verantwoorden door het feit dat het erger is het voorwerp uit te maken van een voortijdige beëindiging van een mandaat dan de mogelijkheid ontnomen te worden om de hernieuwing ervan te verzoeken. In beide gevallen wordt de mandaathouder immers de mogelijkheid ontnomen zijn mandaat verder uit te oefenen.

Zelfs in de veronderstelling dat het erger is een voortijdige beëindiging van een mandaat te ondergaan, zou dat niet kunnen verantwoorden dat diegene die de lichtste zware straf ondergaat zonder meer de hernieuwing van zijn mandaat wordt belet, terwijl diegene die een zwaardere straf heeft ondergaan, onder bepaalde voorwaarden dat mandaat kan blijven uitoefenen.

Bovendien heeft de wetgever de Koning de mogelijkheid gelaten de voortijdige beëindiging van een mandaat van korpschef slechts toe te staan indien de politieraad, die het best geplaatst is om de wijze te beoordelen waarop het algemeen belang in de zone kan worden verwezenlijkt, van mening is dat die beëindiging noodzakelijk is. Door te bepalen dat een zware straf, zelfs de lichtste dergelijke straf, elke hernieuwing van het mandaat belet, stelt de wetgever de politieraad echter niet in staat te beoordelen hoe het algemeen belang in zijn zone het best kan worden nagestreefd. Het discriminerende karakter van artikel 71 van de in het geding zijnde wet treft dus ook de politieraden, aan wie, in dat precieze geval, de uitoefening van hun discretionaire macht wordt ontnomen.

A.9. Ten slotte behandelt de in het geding zijnde bepaling categorieën van burgers die zich in verschillende situaties bevinden eveneens op gelijke wijze door, ten aanzien van de mogelijkheid de hernieuwing van een mandaat van korpschef te verkrijgen, de situatie van een mandaathouder die de lichtste van de zware straffen heeft ondergaan gelijk te stellen met die van de mandaathouders die de zwaarste van de zware straffen hebben ondergaan. Door artikel 79 van de in het geding zijnde wet aan te nemen, heeft de wetgever echter impliciet maar zeker aanvaard dat die twee situaties verschillend dienden te worden geregeld.

- B -

B.1.1. Artikel 71 van de wet van 26 april 2002 « houdende de essentiële elementen van het statuut van de personeelsleden van de politiediensten en houdende diverse andere bepalingen met betrekking tot de politiediensten » bepaalt :

« Onder voorbehoud van de toepassing van artikel 66, komt uitsluitend in aanmerking voor de aanwijzing voor een mandaat het personeelslid dat :

1° met één van de graden bekleed is en, in voorkomend geval, houder is van een brevet of voldoet aan de vereiste inzake leeftijd en anciënniteit, die als toekenningsvoorwaarden voor het vacante mandaat gelden;

2° geen evaluatie met eindvermelding ' onvoldoende ' heeft;

3° zich bevindt in een administratieve stand waar het zijn aanspraken op bevordering en baremische loopbaan kan doen gelden;

4° geen zware tuchtstraf heeft opgelopen die nog niet is uitgewist;

5° de leeftijd van zestig jaar niet heeft bereikt.

Met uitzondering van de titularissen van het mandaat van adjunct-inspecteur-generaal, mag de titularis van een mandaat een ander mandaat solliciteren op voorwaarde dat hij zijn huidige mandaat sedert ten minste drie jaar uitoefent.

De voorwaarde bedoeld in het eerste lid, 5°, is niet van toepassing op de titularis van een mandaat die de hernieuwing ervan vraagt en die in dat raam een evaluatie met vermelding 'goed' verkrijgt ».

B.1.2. Artikel 79 van dezelfde wet, zoals vervangen bij de wet van 20 juni 2006, bepaalt :

« Het mandaat kan voortijdig worden beëindigd wanneer de mandaathouder een schorsing bij tuchtmaatregel of een zwaardere tuchtstraf oploopt. Die maatregel wordt genomen nadat de betrokkene werd gehoord ».

Die nieuwe bepaling werd in de parlementaire voorbereiding als volgt verantwoord :

« Een mandaat kan thans slechts vroegtijdig worden beëindigd wanneer de betrokkene, op basis van een evaluatie, geen voldoening schenkt in het ambt. Vanuit de bekommernis van administratieve vereenvoudiging en transparantie, is het verder voortaan voor de bevoegde overheid toegelaten om het lopende mandaat te beëindigen wanneer de mandaathouder het voorwerp uitmaakt van een zware tuchtstraf van schorsing of nog erger. De elementaire rechten van de mandaathouder moeten weliswaar worden gerespecteerd; daarom werd expliciet voorzien dat hij voorafgaand moet worden gehoord » (*Parl. St.*, Kamer, 2005-2006, DOC 51-2332/001, p. 20).

B.1.3. De artikelen 4 en 5 van de wet van 13 mei 1999 houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten bepalen :

« Art. 4. De lichte tuchtstraffen zijn :

1° de waarschuwing;

2° de blaam.

Art. 5. De zware tuchtstraffen zijn :

1° de inhouding van wedde;

2° de schorsing bij tuchtmaatregel van ten hoogste drie maanden;

3° de terugzetting in weddeschaal;

4° het ontslag van ambtswege;

5° de afzetting ».

B.1.4. Artikel VII.III.104 van het koninklijk besluit van 30 maart 2001 tot regeling van de rechtspositie van het personeel van de politiediensten bepaalt :

« In de gevallen bedoeld in artikel 79 van de wet van 26 april 2002, kan het mandaat slechts door Ons worden beëindigd op verzoek van de in artikel VII.III.88 bedoelde overheid en nadat de minister of zijn afgevaardigde de mandaathouder heeft gehoord ».

Artikel VII.III.88 van hetzelfde koninklijk besluit bepaalt :

« De mandaathouder richt het in artikel VII.III.87 bedoelde verzoek of de mededeling tot hetzij :

1° de gemeente- of politieraad wat het mandaat van korpschef betreft;

[...] ».

B.2.1. Aan het Hof wordt een vraag gesteld over de bestaanbaarheid met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet van artikel 71, 4°, van de in het geding zijnde wet in zoverre die bepaling de hernieuwing verbiedt van een mandaat van de korpschef van een plaatselijke politiezone tegen wie de zware tuchtstraf van de inhouding van wedde is uitgesproken terwijl, krachtens artikel 79 van de in het geding zijnde wet, alleen zwaardere tuchtstraffen ertoe kunnen leiden dat een dergelijk mandaat voortijdig wordt beëindigd, op voorwaarde dat de betrokken politieraad een eensluidend advies uitbrengt.

B.2.2. Volgens de Ministerraad zou de prejudiciële vraag geen antwoord behoeven omdat zij niet zou verwijzen naar de bepaling die ten grondslag ligt aan de eventuele discriminatie en in zoverre daarin niet zou worden gepreciseerd welke categorieën van rechtsonderhorigen het voorwerp uitmaken van een dergelijke discriminatie.

In tegenstelling met wat de Ministerraad betoogt, is artikel 71, 4°, van de in het geding zijnde wet wel degelijk de basis van het bekritiseerde verschil in behandeling. Die bepaling legt immers, als automatisch gevolg van de uitspraak van een nog niet uitgewiste zware tuchtstraf, de onontvankelijkheid op van elke aanvraag tot hernieuwing van het mandaat van de aldus veroordeelde persoon. Bovendien blijkt duidelijk uit de prejudiciële vraag welke categorieën van politieambtenaren het Hof met elkaar moet vergelijken.

De exceptie wordt verworpen.

B.3. Krachtens artikel 184 van de Grondwet komt het de federale wetgever toe de essentiële elementen van het statuut van de personeelsleden van de geïntegreerde politiedienst, gestructureerd op twee niveaus, vast te stellen, met inbegrip van de gevolgen die het begaan van tuchtrechtelijke fouten op de loopbaan van de ambtenaar kan hebben. Daartoe beschikt de wetgever over een ruime beoordelingsmarge. Het Hof zou de door hem genomen maatregelen slechts kunnen afkeuren indien zij het gevolg zijn van een klaarblijkelijk onredelijke beoordeling.

B.4.1. Te dezen is het klaarblijkelijk niet onredelijk ervan uit te gaan dat in tegenstelling met de niet-hernieuwing van het mandaat, de voortijdige beëindiging ervan slechts kan worden uitgesproken in geval van een zwaardere tuchtstraf dan de inhouding van wedde. Het is immers logisch dat de zwaarste tuchtrechtelijke overtredingen voor de dader ervan ongunstigere, met name geldelijke, gevolgen met zich kunnen meebrengen. Bovendien is het volkomen verantwoord toe te laten onmiddellijk het mandaat te beëindigen dat wordt uitgeoefend door de persoon die wordt bestraft voor de zwaarste tekortkomingen op het vlak van tucht.

Voor het overige past die gradatie van de gevolgen verbonden aan het begaan van een tuchtrechtelijke overtreding in de logica van de wetgeving met betrekking tot de tuchtregeling van de personeelsleden van de politiediensten. Artikel 11 van de voormelde wet van 13 mei 1999 bepaalt immers dat de tuchtstraf van de inhouding van wedde geen andere geldelijke gevolgen mag hebben, wat uitsluit dat zij leidt tot het ontnemen, in de loop van het mandaat, van de wegens de uitoefening van dat mandaat toegekende weddebijslag.

B.4.2. Het is evenmin zonder redelijke verantwoording de Koning ertoe te hebben gemachtigd voorwaarden vast te stellen voor de voortijdige beëindiging van het mandaat van korpschef van een plaatselijke politiezone en Hem zodoende te hebben toegelaten daartoe het eensluidende advies van de politieraad te eisen. In tegenstelling met de niet-hernieuwing van een mandaat aan het eind ervan, kan de voortijdige beëindiging van het mandaat immers

plotse en onvoorzienbare verstoringen in de organisatie en het beheer van de politiediensten met zich meebrengen. De vereiste eerbiediging van het beginsel van de continuïteit van de openbare dienst verantwoordt, in die omstandigheden, dat het opleggen van een tuchtstraf - ook al is zij zwaarder dan de inhouding van wedde – niet automatisch leidt tot het stopzetten van het lopende mandaat.

B.5. De prejudiciële vraag dient ontkennend te worden beantwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

Artikel 71, 4°, van de wet van 26 april 2002 houdende de essentiële elementen van het statuut van de personeelsleden van de politiediensten en houdende diverse andere bepalingen met betrekking tot de politiediensten schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet.

Aldus uitgesproken in het Frans en het Nederlands, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, op de openbare terechtzitting van 18 mei 2011.

De griffier,

De voorzitter,

P.-Y. Dutilleux

R. Henneuse